

w Białej Podlaskiej
ROZDZIAŁ INFORMACJI, BIBLIOTEKA
I WIEŻA
ul. ...
21-500 Białe

Parafialne wiadomości „KODEŃSKI PŁOMYK”

Nr 11/37 Listopad 2002

O ANIOŁACH ŚWIĘTYCH

I. Hierarchie anielskie

Anioł w przekładzie z hebrajskiego oznacza wysłannika, a z greckiego - zwiastuna. Jest duchem rozumnym nie posiadającym ciała. Bóg posługuje się Aniołami nie dlatego, że potrzebuje ich pomocy, ale ze względu na swoją dobroć, pozwala im bowiem brać udział w spełnianiu wobec nas swoich zamiarów.

Kościół chrześcijański zawsze wierzył w istnienie duchów anielskich, co znalazło wyraz w pierwszym artykule Symbolu wiary: „*Wierzę w jedynego Boga Ojca, Wszchemogącego, Stworzyciela nieba i ziemi, rzeczy widzialnych i niewidzialnych...*” (pod słowem «niewidzialnych» rozumiemy Aniołów, stworzonych przez Boga jeszcze przed człowiekiem).

Niektóre z tych duchów uległy pokusie szatana, zbuntowały się przeciw Bogu i przemieniły się w duchy zła. Ukarane za to wraz ze swoim wodzem, Lucyferem, zostały strącone do otchłani i stały się aniołami ciemności, demonami, diabłami. Większość Aniołów pozostała wierna Stwórcy, który umocnił ich swą łaską i zapewnił im niebiańską szczęśliwość. Są to dobrzy Aniołowie; głównie oni noszą to imię.

Pozycję Aniołów określają trzy hierarchie : wyższa, średnia i niższa; na każdą z nich składają się trzy rangi.

Do hierarchii wyższej wchodzi: Serafimy, Cherubiny i Trony. Najbliższe Trójcy Przenajświętszej są sześcioskrzydłe Serafimy - Plomienne, Ogniście (zob. Iz 6,2). Płoną one miłością ku Bogu i pobudzają do niej innych.

Po Serafinach idą Cherubiny posiadające wiele oczu (zob. Rdz 3,24).

napominani, aby zanosić błagania, modlitwy, prośby, dziękczynienie za wszystkich ludzi, za królów i za wszystkich przełożonych, abyście ciche i spokojne życie wiedli we wszelkiej pobożności i uczciwości. Jest to rzecz dobra i miła przed Bogiem, Zbawicielem naszym, Który chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do poznania prawdy (1 Tm 2, 1-4).

Następnie wpisujemy imię naszego ojca duchowego, kapłana, który kieruje nami, troszczy się o zbawienie naszej duszy, modli się za nas do Pana: Pamiętajcie o przełożonych waszych (Hbr 13, 7).

Dalej kolejno wpisujemy imiona rodziców, własne imię, imiona członków rodziny, bliskich i krewnych. Każdy powinien modlić się za zdrowie i pomyślność swojej rodziny: A jeśli kto o swoich, zwłaszcza o domowników nie ma starania, ten zaparł się wiary i jest gorszy od niewierzącego (1 Tym 5, 8).

Po rodzinie i krewnych można wpisywać imiona osób czyniących nam dobro. Skoro uczynili nam dobro, to i my powinniśmy życzyć im tego samego, modlić się do Pana za ich pomyślność: Oddawajcie każdemu to, co mu się należy (...) Nikomu nic winni nie bądźcie prócz miłości wzajemnej; kto bowiem miłuje bliźniego, zakon wypelni (Rz 13, 7-8).

Jżeli znamy osoby, które nie życzą nam dobra, należy wpisać i ich imiona w celu odprawienia modlitwy wotywniej. Robimy tak zgodnie z przykazaniem Pańskim: Miłujcie nieprzyjaciół waszych i módlcie się za tych, którzy was prześladują (Mt 5, 44). Modlitwa za wrogów i osoby nas nienawidzące jest ogromną siłą na drodze pokonania wrogości i zaprowadzenia pokoju. Sam Zbawiciel modlił się za wrogów. Znamy wiele przypadków, kiedy wpisane zostało „W intencji zdrowia” imię osoby nieprzychylniej obok swego imienia i wrogość ustępowała, a były wróg stawał się mu życzliwy.

„ZA UMARŁYCH” (O UPOKOJENIU)

Tu należy wpisać imiona umarłych: członków rodziny, znajomych, nauczycieli, osób które dobrze nam życzyły oraz wszystkich drogich naszemu sercu. Podobnie jak modlimy się za żywych, tak też winniśmy modlić się za zmarłych, tj. nie tylko za najbliższych członków rodziny, ale i za cały swój ród, za wszystkich, którzy w swym ziemskim życiu uczynili nam dobro, jak też za tych, którzy przy życiu nie byli nam zbyt życzliwi czy wręcz wrogo usposobieni.

Umarli chociaż od nas odeszli, chociaż swym ciałem przebywają w ziemi, a duszą i Panu, nie zniknęli i w dalszym ciągu w niewidzialny sposób żyją dla nas życiem duchowym przed obliczem Boga. Sam Pan mówi o tym w Ewangelii: Nie jest On przeto Bogiem umarłych, ale żywych. Dla Niego bowiem wszyscy żyją (Łk 20, 38). Wierzymy, że nasi zmarli członkowie rodziny, których imion niekiedy nawet nie pamiętamy, modlą się za nas, swych potomków.

Ludzie żyjący na ziemi wraz z tymi, którzy odeszli tworzą jedną Cerkiew, jedno ciało posiadające Jedną Głowę - Pana Jezusa Chrystusa. Bo jeśli żyjemy, dla Pana żyjemy; jeśli umieramy, dla Pana umieramy; przeto czy żyjemy, czy umieramy, Pańscy jesteśmy. Na to bowiem Chrystus umarł i zmartwychwstał, aby i nad umarłymi i nad żywymi panować (Rz 14, 8-9).

Jedność i obcowanie ze zmarłymi odczuwamy w szczególny sposób podczas gorliwej modlitwy za nich. Modlitwa ta posiada nadzwyczaj głęboki wpływ na duszę osoby modlącej się, co dowodzi realność obcowania tej duszy z duszami tych, za których zanoszona jest modlitwa.

WSPOMINANIE ŻYWYCH I UMARŁYCH PODCZAS PROSKOMIDII

Przygotowanie do składania Ofiary za żywych i umarłych rozpoczyna się podczas proskomidii. Jest to część Świętej Liturgii, podczas której do sakramentu przygotowywane są dary - chleb i wino. W przekładzie z języka greckiego proskomidia oznacza „przynoszenie”, bowiem starożytni chrześcijanie sami przynosili do świątyni chleb i wino niezbędne do Świętej Liturgii. Proskomidia, symbolizująca narodzenie Jezusa Chrystusa, odbywa się w części ołtarzowej świątyni, niewidocznej dla znajdujących się w cerkwi wiernych, podobnie jak niewidzialne dla świata było narodzenie Zbawiciela.

Podczas proskomidii używa się pięciu prosfor.

Z pierwszej prosfory kapłan wycina środek w formie sześcianu, który nazywany jest „Barankiem Bożym” („Răiľo”). Agnec kapłan kładzie na dysko (patena) - symbolizujący złobek betlejemski.

Z drugiej prosfory, zwanej „Bogorodiczną”, kapłan wyjmuje cząstkę ku czci Bogarodzicy, umieszcza ją na dysko po prawej (od strony ceblerującego - po lewej) stronie „Baranka Bożego”

Z trzeciej prosfory, wyjmując się 9 cząstek na cześć wszystkich świętych oraz za świętego, którego Święta Liturgia jest odprawiana. Cząstki te kładzie z lewej strony Agnca.

Z czwartej prosfory kapłan wyjmując cząstki za żywych - zwierzchnika Cerkwi, biskupów, kapłanów, diakonów i za wszystkich, kogo pragnie wspomnieć przed Bogiem, zaś z piątej za zmarłych. Kładzie je wszystkie na dyskach przed Agncem.

Po tym kapłan wyjmując cząstki z prosfor, które zostały podane przez wiernych, czytając w tym czasie imiona umieszczone na kartkach i w pomiannikach. Cząstki wyjęte za osoby, których imiona wpisaliśmy do naszych zapisek leżą teraz na dyskach obok cząstek, wyjętych ze specjalnych prosfor do nabożeństwa. Wszystkie one symbolizują całą Cerkiew Chrystusową.

„Na proskomidii wokół „Baranka Bożego” w sposób obrazowy przedstawiana jest cała Cerkiew niebiańska i ziemską... Taka ścisła łączność istnieje między Panem i Jego świętymi, między Nim i pobożnie żyjącymi na ziemi oraz zmarłymi w wierze i pobożności. Pamiętajmy jak silna jest ta łączność między nami i świętymi oraz zmarłymi w Chrystusie i pokochajmy wszystkich jako członki Pana i nasze własne - pisze św. Jan z Kronsztadu o cząstkach wyjętych z prosfor i położonych na dyskach. - W jakiej wzajemnej bliskości znajdują się mieszkańcy nieba i ziemi, i Matka Boża, i wszyscy święci, i wszyscy my - prawosławni chrześcijanie - gdy sprawowana jest Boska, Niebiańska, Święta Liturgia. Mój Boże! Jakież jest to radośnie i życiodajne obcowanie!”

Po udzieleniu Eucharystii wiernym kapłan opuszcza w kielich spoczywające na dyskach cząstki wyjęte za świętych, żywych i zmarłych. Czyni się tak, aby święci będąc w najbliższej łączności z Bogiem uradowali się na niebiosach, a żywi i umarli, których imiona były wspomniane na proskomidii, omywając się Najczystsza Kwią Syna Bożego otrzymali odpuszczenie grzechów i dostąpili życia wiecznego. O tym właśnie mówią słowa wypowiedane w tym czasie przez kapłana: „Obmyj, Panie, grzechy wspomnianych tutaj, Czcigodną Krwią Twoją i modłitwami świętych”.

Oto powód, dla którego konieczne jest wspomnianie w świątyni podczas Świętej Liturgii żywych i zmarłych. Tu właśnie ma miejsce oczyszczenie Krwią Chrystusa dokonywanych przez nas każdego dnia grzechów.

Chrystusa na Golgocie i każdego dnia podczas Świętej Liturgii składana na świętym Ołtarzu, jest pełną zapłatą za nasz dług wobec Boga.

DLACZEGO NALEŻY MODLIĆ SIĘ ZA UMARŁYCH?

Nasze stosunki z bliźnimi nie ustają po ich śmierci, która przerywa tylko widzialne obcowanie. W Królestwie Chrystusowym nie ma śmierci, a to co my nazywamy śmiercią jest przejściem z życia czasowego do wiecznego. Modlitwy za zmarłych są kontynuacją naszych stosunków z bliźnimi. Wierząc w to, że nasi bliscy nie umarli, uznajemy, że Wszechmiłoścy Pan wybaczy tym, którzy umarli w grzechu lecz z wiarą i nadzieją na zbawienie.

Cerkiew jest żywym organizmem. Ciałem, Głową którego - zgodnie ze słowami apostoła Pawła - jest Sam Pan Jezus Chrystus. Do Cerkwi należą nie tylko wierni żyjący na ziemi, ale i ci, którzy umarli w prawdziwej wierze.

Pomiędzy żyjącymi i zmarłymi powinna istnieć żywa, organiczna jedność, tak jak w żywym organizmie wszystkie członki są związane między sobą, każdy z nich spełnia jakąś rolę w funkcjonowaniu całości. Naszym obowiązkiem jest dbać o tych członków Cerkwi, którzy zakończyli swoje ziemskie istnienie. Ta dbałość przejawia się w modlitwach za nich. Wielu spośród umarłych nie zdążyło okazać skruchy i dostąpić Świętej Eucharystii, zmarli śmiercią nieoczekiwaną lub gwałtowną. Umarli nie mogą już okazać skruchy za swoje grzechy ani uczynić miłosierdzia, jedynie złożenie za nich Bezkrwawej Ofiary, modlitwy Cerkwi, czynienie miłosierdzia i dobroczynności w ich imieniu mogą ulżyć cierpieniom i sprowadzić miłosierdzie Boże, dla odpuszczenia grzechów.

Wspominanie umarłych odbywa się poprzez modlitwę - domową lub wspólną - w cerkwi ze złożeniem bezkrwawej ofiary podczas Świętej Liturgii. Św. Jan Złotousty pisze: „Gdy stoi cały lud i kapłan z wzniesionymi dłońmi, gdy składana jest straszna Ofiara, jakże mamy nie ubłagać Boga prosząc go za umarłych?”.

Poza modłitwami za umarłych powinniśmy na różne sposoby okazywać miłosierdzie i dobroczynność, bowiem miłosierdzie wybawia od śmierci i oczyszcza od wszelkiego grzechu (Tobiasza 12, 9). Św. Jan Złotousty radzi: „Uczcij zmarłego czynami miłosierdzia i dobroczynności, bowiem miłosierdzie służy wybawieniu od męki wiecznej”. Św. Atanazja mówiąc, że „je-

3,16; 12,15); **Uriel** - ogień/plomień lub światło Boże, krzewiciel oświaty (por. 3 Ezd 5,20); **Serafiel** - modlący się przed Bogiem, nakłaniający [innych] do modlitwy (por. 3 Ezd 5,16); **Jehudiel** - sławiący Boga, umacniającego tych, którzy trują się dla chwały Bożej, starający się o odpłatę za ich czyny; **Barachiel** - rozdzielający Boże błogosławieństwa na dobre czyny, wypraszający łaski Boże dla ludzi; (por. 3 Ezd 4,36).

Na ikonach Archaniołowie przedstawiani są odpowiednio do rodzaju swej służby:

Michał - depezący diabła, w lewym ręku trzyma zieloną gałązkę palmową, w prawym - kopię z białą chorągwią (czasem płomienisty miecz), na której nakreślony jest purpurowy krzyż.

Gabriel - z rajską gałązką, przyniesioną przez Przenajświętszą Dziewicę, lub z płonącą lampą w prawym ręku i jaspisowym zwierciadłem - w lewym.

Rafael - trzyma naczynie z leczniczymi ziołami/środkami w lewym ręku, a prawą ręką prowadzi Tobiasza niosącego rybę.

Uriel - w podniesionym prawym ręku trzyma obnażony miecz na poziomie piersi, a w opuszczonym lewym - „promieniejący ogień”.

Serafiel - w postawie modlitwy spoglądający ku dołowi; trzyma ręce złożone na piersi.

Jehudiel - trzyma w prawicy złoty wieniec, a w lewicy - bicz złożony z trzech czerwonych (lub czarnych) odgałęzień.

Barachiel - ma na szatach mnóstwo kwiatów róży.

Porządek Nabożeństw w miesiącu listopadzie

- 01.11./Piątek/ - Panachida na cmentarzu w Okczynie - 8⁰⁰
- Św. Liturgia i modlitwa na cmentarzu w Kodniu - 10⁰⁰
- 02.11./Sobota / DIMITRIJEWSKAJA RODITIELSKAJA SOBOTA
Św. Liturgia z Panachidą oraz upominki na
cmentarzu w Kopytowiu - 9⁰⁰
- 03.11./Niedziela/ - Św. Liturgia i modlitwa na cmentarzu w
Olszankach - 9⁰⁰
- 08.11./Piątek/ - św. Wielkiego Męczennika Dymitra Soluńskiego
Święto Parafialne w Janówce
- 10.11./Niedziela /- św. Wielkiej Męczennicy Paraskiewy,
św. Hioba Ihumiena Poczajewa.
Św. Liturgia w Kodniu - 10⁰⁰
- 16.11./Sobota/ -MICHAŁOWSKAJA Wspomnienie zmarłych
- Św. Liturgia z Panachidą w Kodniu - 10⁰⁰
- 17.11./Niedziela / - św. Liturgia w Kopytowiu - 9⁰⁰

ŚWIĘTO PARAFIALNE W KODNIU

- 20.11./Środa / - Wsienoszcznoje Bdienije /Całonocne czuwanie/
w Kodniu - 17⁰⁰
- 21.11./Czwartek / - św. ARCHANIOLA MICHAŁA z pozostałymi
Niebiańskimi Siłami Bezcielesnymi
- Akafist Ku czci św. Archaniola Michała - 9⁰⁰
- Św. Liturgia - 10⁰⁰
- Świąteczną Liturgię celebrował będzie Jego Ekscelencja,
Najprzewielebniejszy ABEL Prawosławny Arcybiskup Lubelski i
Chelmski wraz z przybyłym duchowieństwem.
- 24.11./Niedziela / - - Św. Liturgia w Kodniu - 10⁰⁰

Grudzień 2002 r.

- 01.12./Niedziela/ - św.Liturgia w Kodniu - 10⁰⁰
- 03.12./Wtorek/ - Wsienoszcznoje Bdienije do Święta Wprowadzenia Bogarodzicy do Świątyni.
w Kodniu - 17⁰⁰
- 04.12./Środa/ - Wprowadzenie do świątyni Najświętszej Bogarodzicy . Św. Liturgia w Kopytowiu - 9⁰⁰

O g ł o s z e n i a

27.11./Środa/ - św.Apostoła Filipa – Zapusty
28.11/Czwartek/ - **POCZĄTEK POSTU**
przed Bożym Narodzeniem

.....

Parafia posiada w sprzedaży **kalendarze na 2003 rok**. Oferujemy : ze zrywanymi kartkami, kieszonkowe oraz duże książkowe.

Zapraszamy

JAK PRAWIDŁOWO PODAWAĆ IMIONA ŻYWYCH I UMARŁYCH DLA MODLITWY W CERKWI?

Podawanie w cerkwi kartek „Za zdrowie” („О здравии”) i „Za zmarłych” („О упокоении”), jest zjawiskiem stosunkowo niedawnym.

Rodziny, które z powagą odnoszą się do tradycji prawosławnej pobożności, posiadają tzw. Pomiannik – książeczka do wpisywania imion żyjących i umarłych. Pomiannik podaje się przed nabożeństwem w cerkwi dla modlitwy za wpisanymi członkami rodziny, przyjaciół czy znajomych żyjących lub zmarłych.

Pomiannik należy przechowywać w czystości i schludności w domu przy ikonach. Taki pomiannik powinna posiadać każda prawosławna rodzina. Imiona dla modlitwy mogą być podawane również na kartkach przeznaczonych do tego celu.

WAŻNOŚĆ NASZYCH MODLITW ZA RODZINĘ I BLISKICH W ŚWIĄTYNI

Modlitwa domowa nie posiada takiej przepełnionej łaską siły jak modlitwa wspólna, modlitwa Cerkwi. O niej Pan powiedział: Nadto powiadam wam, że jeśliby dwaj z was na ziemi uzgodnili swe prośby o jakąkolwiek rzecz, otrzymają ją od Ojca Mojego, który jest w niebie. Albowiem gdzie są dwaj lub trzej zgromadzeni w imię moje, tam jestem pośród nich (Mt 18, 19-20).

Wierni gromadzą się w świątyni na wspólną modlitwę. Świątynia jest domem Bożym. W niej kapłan sprawuje Najświętszą Bezkrawą Ofiarę.

W Starym Testamencie modlitwie towarzyszyło złożenie ofiary ze zwierząt w imię oczyszczenia z grzechów i utrzymania miłosierdzia Bogoego.

W Cerkwi Nowotestamentowej nie ma składania ofiar ze zwierząt, bowiem sam Chrystus umarł za grzechy nasze (1 Kor 15, 3). On ci jest ublaganiem za grzechy nasze, a nie tylko za nasze, lecz i za grzechy całego świata (1 J 2, 2). On złożył w ofierze za wszystkich Swe Najczystsze Krew i Ciało, a podczas Ostatniej Wieczery ustanowił, na Swoją pamiątkę, ofiarę pod postacią bezkrawych darów - chleba i wina - Swego Najszystszego Ciała i Krwi na odpuszczenie grzechów, co też odbywa się w świątyniach podczas Świętej Liturgii.

Modlitwa Cerkwi posiada szczególną siłę również z tego powodu, że jest wznoszona przez kapłana, specjalnie postawionego w celu sprawowania czynności liturgicznych, zanoszenia modlitw za ludzi żywych i umarłych oraz składania ofiary Bogu. Ja was wybrałem i przeznaczyłem was - mówi Zbawiciel Swoim Apostołom - ... by to, o cokolwiek byście prosili Ojca w imieniu moim, dał wam (J 15, 16).

Otrzymane od Pana prawa oraz powierzone obowiązki i pełnomocnictwa apostołowie przekazali ustanowionym przez siebie następcom: biskupom i prezbiterom, przekazując im w spadku i władzę, i prawo, a przede wszystkim obowiązek, aby znosić błagania, modlitwy, prośby, dziękczynienia za wszystkich ludzi (1 Tm 2, 1).

KOGO NALEŻY WPISYWAĆ DLA MODLITWY?

W pomiannikach czy na kartkach wpisujemy imiona członków Cerkwi Prawosławnej „Za umarłych” nie należy wpisywać imion osób, które zakończyły swe życie śmiercią samobójczą.

„ZA ZDROWIE” (O ZDRAWIU)

Termin „zdrowie” zawiera w sobie nie tylko fizyczne zdrowie człowieka, ale również jego duchowy stan oraz pomyślność materialną. Modlitwa o zdrowie człowieka, który uczynił wiele złego, nie oznacza więc, że modlimy się, aby w dalszym ciągu czynił to samo. Przeciwnie, modlimy się do Boga, aby zmienił jego zamiary, by człowiek ten zaczął żyć w harmonii z Bogiem, Cerkwią i otoczeniem. Wpisujemy imiona tych osób, którym życzymy zdrowia, zbawienia i pomyślności. Słowo Bóże naucza, że każdy powinien modlić się nie tylko za siebie, ale i za innych: módlcie się jedni za drugich (Jk 5, 16). Na tej wspólnej, wzajemnej modlitwie umacnia się Cerkiew.

Na pierwszym miejscu w „zapisce” „O zdrowiu” należy wpisać imię zwierzchnika naszej Cerkwi - metropolity, następnie arcybiskupów i biskupów, którzy zostali ustanowieni przez Boga, aby troszczyli się o nas, zanosili do Pana modlitwy i składali ofiary za lud Boży. W taki sposób postępują liczni chrześcijanie. Tak też naucza Pismo Święte: Przede wszystkim wam

Ich imię oznacza: "wylanie najwyższej mądrości, oświecenie", ponieważ poprzez te istoty, jaśniejące światłem poznania Boga i rozumienia Bożych tajemnic, zsyłane są najwyższa mądrość i oświecenie w celu prawdziwego poznania Boga.

Po Cherubach stoją przed Bogiem Trony, noszące Boga dzięki danej im łasce służenia (zob. Kol 1,16), w sposób tajemniczy i niepojęty; służą one Bożej sprawiedliwości.

Na środkową hierarchię anielską składają się trzy rangi: Panowania, Moce i Władze.

Panowania (por. Kol 1,16) sprawują władzę nad następnymi rangami Aniołów. Pouczają przydzielonych im przez Boga władców, by ci mądrze sprawowali swe rządy. Panowania uczą panować nad uczuciami, poskramiać grzeszne pożądliwości, panować nad swoją wolą, zwyciężać pokusy.

Moce (por. 1 P 3, 22) spełniają wolę Boga. To one dokonują cudów i zsyłają łaskę dokonywania cudów i przewidywania/jasnowidzenia Bożym wybrańcom. Moce pomagają ludziom w zachowaniu posłuszeństwa, umacniają w cierpliwości, obdarzają duchową mocą i męstwem.

Władze (1P 3, 22; Kol 1,16) posiadają władzę poskramiania mocy diabła. Chronią ludzi przed diabelskimi pokusami, umacniają ludzi oddanych Bogu, strzegą ich, pomagają ludziom w walce ze złymi myślami.

Hierarchię niższą stanowią trzy rangi: Zwierzchności, Archaniołowie i Aniołowie.

Zwierzchności (por. Kol 1,16) sprawują władzę nad niższymi Aniołami, kierując ich ku spełnianiu Bożych poleceń. Otrzymały polecenie kierowania wszechświatem, chronienia krajów, ludów, plemion.

Zwierzchności uczą ludzi oddawać każdemu należną cześć, pouczają tych, którzy sprawują władzę, by spełniali należne obowiązki nie dla osobistej sławy i korzyści, ale dla chwały Bożej i pożytku bliźnich.

Archaniołowie (1 Tes 4,16) głoszą dobrą wieść o tym, co wielkie i przesławne, odsłaniają tajemnice wiary, proroctwa i rozumienie Bożej woli, umacniają w ludziach świętą wiarę, oświecając ich umysły światłem Świętej Ewangelii.

Aniołowie (por. 1 P 3, 22) są najbliższymi ludzimi. Obwieszczają Boże zamiary, pouczają ludzi, by żyli w sposób cnotliwy i święty. Chronią wierzących od upadku, pomagają powstać tym, którzy upadli, nigdy nie pozostawiają nas, a zawsze gotowi są pomóc, jeśli tylko tego pragniemy.

Wszystkie rangi sił niebieskich ze względu na istotę swej służby noszą

ogólną nazwę Aniołów. Bóg objawia swą wolę Aniołom wyższym, a one kolejno przekazują wieść o niej pozostałym Aniołom.

Nad wszystkimi dziewięcioma rangami Bóg ustanowił świętego Arcystratega Michała (jego imię w przekładzie z hebrajskiego - „któż jak Bóg”); jest on wiernym sługą Boga, ponieważ to on strącił z Nieba Lucyfera, który uniósł się pychą, i inne duchy upadłe. Do pozostałych Anielskich mocy krzyknął: „Bądźcie uważni! Stańmy godnie przy Stworzycielu naszym bez żadnej myśli, która mogłaby się Bogu nie podobać!”

Według tradycji cerkiewnej, zachowanej w nabożeństwie na cześć Archaniola Michała, brał on udział w wielu wydarzeniach Starego Testamentu. Podczas wyjścia Izraelitów z Egiptu poprowadził ich w postaci słupa obłoku za dnia i słupa ognistego nocą. Poprzez niego objawiła się Boża Moc, która zniszczyła Egipcjan i faraona, prześladowających Izraelitów. Archaniol Michał chronił Izraelitów podczas wszelkich nieszczęść. To on ukazał się Jozuemu i objawił mu, że jest wolą Bożą zdobyć Jerycha (Joz 5,13-16). Moc tego wielkiego Bożego Arcywodza przejawiała się, gdy zginęło 185 tysięcy wojowników asyryjskiego króla Sennacheryba (por. 2 Krl 19,35), a także gdy klęskę poniósł Heliodor, sługa niegodziwego króla Antiocha [2 Mach 3,7-40], oraz gdy od ognia uratowani zostali trzej święci młodzieńcy - Ananiasz, Azariasz i Miszael, rzućni do płonącego pieca za odmowę oddania pokłonu bożkom - demonom idoli (por. Dan 3,92-95). Z woli Bożej Arcywódz przeniósł proroka Habakuka z Judei do Babilonu, by dać pożywienie Danielowi zamkniętemu w lwiej jamie (kondakion 8 akatysty). Archaniol Michał zabronił diabłu ukazać ciało świętego proroka Mojżesza Żydom, by go nie czcili (por. Jud 1,9). Także objawił swą moc, gdy w cudowny sposób uratował młodzieńca rzuconego z kamieniem u szyi w morze u brzegów Atosu (Atoski Pateryk, czyli Żywoty świętych).

Od dawna słynie swymi cudami Archaniol Michał w świecie chrześcijańskim. Kiedy Przenajświętsza Królowa Niebios chroniła miasta prawosławne, zawsze objawiała się w towarzystwie Niebiańskiego Wojska pod wodzą Arcystratega Michała. Lud prawosławny wdzięczny jest i opiewa Przczystą Bogarodzącę i Archaniola Michała w cerkiewnych pieśniach. Arcywodzowi poświęcono wiele monasterów, soborów i świątyń.

Z Pisma Świętego i Tradycji znani są także Archaniołowie: **Gabriel** - ozn. moc Boża, zwiastun i sługa Boskiej Wszechmocy (por. Dan 8,16; Łk 1,26); **Rafał** - Boskie uleczenie, uzdrowiciel ludzkich niemocy (por. Tob

żeli dusze zmarłych są grzeszne, to za dobroczynność żywych na ich pamiątkę, otrzymają od Boga odpuszczenie grzechów”, dodaje: „jeśli zaś są sprawiedliwymi, to dobroczynność w ich imieniu służy zbawieniu samych dobro czyniących”. Dlatego też koniecznym jest aby wznosić do Boga modlitwy za naszych zmarłych tak często, jak to jest możliwe i składać Bezkrwawą Ofiarę.

TRADYCJA MODLITW ZA UMARŁYCH

Zwyczaj odprawiania modlitw za zmarłych istniał już w Cerkwi starotestamentowej. Ze szczególną wyrazistością mówią o modlitwie za zmarłych Postanowienia Apostolskie. Odnajdujemy w nich zarówno modlitwy za zmarłych odmawiane przy sprawowaniu Eucharystii, jak i wskazanie na dni, w których szczególnie potrzebne jest wspomnianie bliskich po ich śmierci: trzeci, dziewiąty, czterdziesty, i w rocznicę. Modlitwa za zmarłych, ustanowiona przez apostołów, trwa nieustannie w Cerkwi, a Święta Liturgia i złożenie podczas jej sprawowania Bezkrwawej Ofiary jest najsilniejszym i najlepiej oddziałującym środkiem służącym wyproszeniu dla nich Bożego miłosierdzia.

Modlitwa Cerkwi za zmarłych odbywa się tylko za wiernych prawosławnych. Nie odprawia się panichid po samobójcach oraz innowiercach. Tym bardziej osoby te nie mogą być wspomniane podczas Świętej Liturgii.

Podczas Świętej Liturgii, Cerkiew nieustannie modli się za zmarłych ojców i braci naszych”.

Są określone dni, kiedy szczególnie modlimy się za tych ojców i braci w wierze, którzy dostąpili chrześcijańskiej śmierci, jak też za tych, do których śmierć przysła nieoczekiwanie, którym w drodze do życia wiecznego nie towarzyszyła modlitwa Cerkwi.

— **Sobota mięsopustna** - w przededniu niedzieli wspomniania Sądu Ostatecznego modlimy się do Pana, aby w dniu Jego sądu okazał Swoje miłosierdzie wszystkim zmarłym.

— **Trzy tzw. Rodzicielskie Soboty** - drugiego, trzeciego i czwartego tygodnia Wielkiego Postu zostały ustanowione z tego powodu, iż w Świętej Liturgii Upřednio Poświęconych Darów nie ma modlitwy za zmarłych.

— **Radonica** - we wtorek drugiego tygodnia po Pasce ze zmarłymi rozdzielana jest radość Zmartwychwstania Pańskiego w nadziei zmartwychwstania i ich samych.

— **Trojka Rodzicielska Sobota** - sobota przed świętem Zesłania Ducha Św. na Apostołów. Tego dnia Cerkiew wzywa wiernych do modlitw za zmarłych, aby zbawienna łaska Świętego Ducha oczyściła z grzechów wszystkich zmarłych praojców, ojców i braci naszych i modląc się za odkupienie żywych, o powrót ich uwięzionych dusz, prosi „dać spokój duszom tych, którzy odeszli, bowiem nie martwi wychwalał Ciebie, Panie, (...) lecz my, żywi, wychwalamy Ciebie i modlimy się, i wnosimy modlitwy oczyszczające, i składamy Ci ofiary za dusze nasze”.

— **Dymitriewska Rodzicielska Sobota**. Tego dnia odbywa się modlitwa Cerkwi za wszystkich zabitych prawosławnych żołnierzy.

Poza wspomnianymi wyżej dniami pamięć umarłych w różnych regionach i parafiach są dodatkowo przyjęte inne dni, zgodnie z miejscową tradycją.

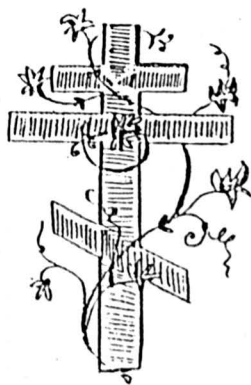
Za zmarłych obowiązkowo powinniśmy modlić się w dniu ich śmierci, urodzin i imienin. Te dni należy spędzać w pobożnym skupieniu, modlitwie, czyniąc dobro ubogim i bliskim, rozmyślając o naszej śmierci i życiu wiecznym.

Modlitwa Cerkwi i Najświętsza Ofiara sprowadza na nas oczyszczającą i zbawienną miłość Pana. Tej miłości potrzebujemy zarówno za życia jak i po śmierci. Dlatego też powinniśmy modlić się jak najczęściej, koniecznie zaś w dni mające szczególne znaczenie: dzień urodzin, dzień chrztu, dzień imienin lub śmierci danej osoby. Czcząc pamięć świętego, którego imię nosimy, wzywamy swego patrona do modlitwy i wstawiennictwa przed Bogiem. W Piśmie Świętym czytamy: Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego (Jk 5, 16)

Jeśli mamy skłonność do popełnienia grzechu, czy ogarnia nas żądza, lub kusi szatan, doznajemy zwątpienia czy nieukojonego smutku, jeśli doświadczyło nas jakieś nieszczęście, jesteśmy w potrzebie lub złożeni chorobą - w takich sytuacjach modlitwa Cerkwi i złożenie Bezkrwawej Ofiary służy wiernym za najlepszy środek do wybawienia, wzmocnienia i pocieszenia.

Opracowanie na podstawie broszury
«Kak prawidłno podawat» zapiski “O
zdrawii” i “O upokojenii” >

Jaroslav Charkiewicz.

Pismo Parafii Prawosławnej
Św. Arch. Michała w Kodniu
21-509 Kodeń ul. Słowatycka 19
tel. 375-43-26